

Μια ευχή από φως

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Είχε μπει πια για καλά το φθινόπωρο. Τα δέντρα με

τα γυμνά τους κλαδιά, χόρευαν ρυθμικά στο βαλς του ανέμου και τα πεσμένα πορτοκαλιά τους φύλλα, πεσμένα στο χώμα, έκαναν ακόμα πιο μελαγχολικό το τοπίο. Τα παιδιά, φορτωμένα τις τσάντες τους, περπατούσαν βαριεστημένα στο δρόμο για το σχολείο. Η ομπρέλα δεν έλειπε από κανένα χέρι. Ο Οκτώβρης είχε μπει βροχερός στη τσιμεντένια πόλη. Πότε ρίχνοντας λίγες ψιχάλες, πότε καρεκλοπόδαρα, τα σύννεφα σκέπαζαν με θράσος τα κτίρια και τις αλάνες μην

αφήνοντας αχτίδα ήλιου να ξεμυτίσει. Και όσο και αν κάποιοι σταματούσαν για λίγο, για να απολαύσουν τα χρώματα του φθινοπώρου και τη μυρωδιά του βρεγμένου εδάφους, μετά από λίγο θυμόντουσαν τον καυτό ήλιο του καλοκαιριού και σιωπηλοί και κατσούφηδες συνέχιζαν τις ασχολίες τους.

(Άκουσε το "Φθινόπωρο" -μουσική Μίκη Θεοδωράκη - στίχοι Κώστα Χατζόπουλου)

0%

Το πρώτο κουδούνι χτύπησε και ξεκίνησε η πρώτη ώρα. Η

δασκάλα άρχισε να εξηγεί τους καινούριους κανόνες ορθογραφίας. Κάποια παιδιά κρατούσαν σημειώσεις κι άλλα προσπαθούσαν να συγκεντρωθούν στο κείμενο. Η Χριστίνα δεν είχε ανοίξει καν το βιβλίο της ακόμα. Κοιτούσε τις στάλες της βροχής που αργοκυλούσαν στο τζάμι και την παιδική χαρά στην αυλή του σχολείου που τόσες μέρες είχε μείνει άδεια λόγω της κακοκαιρίας. Πάλι τα παιδιά δε θα έβγαιναν διάλειμμα. Πάλι δε θα έπαιζαν ποδόσφαιρο, μπάσκετ, βόλει. Και για

ή ακούγε τα γέλια των μαθητών.

«Χριστίνα, άνοιξε επιτέλους το βιβλίο σου!

Τόσην ώρα που μιλάω δεν με πρόσεχες; Α, δε θα τα πάμε καλά...», το αυστηρό ύφος της δασκάλας τη διέκοψε από τις σκέψεις της. Το κορίτσι αμήχανα άνοιξε το βιβλίο στη σελίδα του μαθήματος και προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Η δασκάλα, αφού της έριξε ακόμα ένα κεραυνοβόλο βλέμμα, συνέχισε να εξηγεί. Δεν άρεσε καθόλου στη Χριστίνα να της κάνουν παρατήρηση. Πόσο μάλλον αυτή η δασκάλα που την είχε συμπαθήσει από την πρώτη στιγμή, από τότε στον αγιασμό. Θυμάται πόσο γλυκιά της είχε φανεί εκείνη την πρώτη μέρα του σχολείου, που της μίλησε, της χαμογέλασε και της είχε χαϊδέψει και το κεφάλι! Λοιπόν, έπρεπε να προσπαθήσει να συγκεντρωθεί.

Όμως τα αυτιά της διέκριναν μια μελωδία. Λίγες ψιλές φωνούλες τραγουδούσαν. Ήταν τα παιδιά του νηπιαγωγείου στον κάτω όροφο. Σίγουρα μάθαιναν ένα καινούριο τραγούδι. Η Χριστίνα έστησε προσεκτικά αυτί για να ακούσει τους

Η Χριστίνα θυμήθηκε

τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού και τα ανθισμένα λουλούδια της αυλής του σπιτιού της. Έκλεισε τα μάτια της και ευχήθηκε από μέσα της: «Έβγα ήλιε για να σε δούμε, να μας φωτίσεις να ζεσταθούμε.» Και να, εκεί που δεν το περίμενε κανείς, η βροχή σταμάτησε. Σιγά - σιγά τα σύννεφα σκόρπισαν και οι ακτίνες του ήλιου πλημμύρισαν την τάξη. Τα πρόσωπα των παιδιών φωτίστηκαν. Το τσιμέντο της αυλής στέγνωσε σχεδόν αμέσως. Η καλύτερη στιγμή όμως, η στιγμή που τα παιδιά πηδούσαν γεμάτα χαρά, ήταν μετά από λίγα λεπτά, όταν χτύπησε το

Η αυλή γέμισε ξανά, μετά από

πολλές μέρες, φωνές και χαμόγελα. Τα αγόρια κατευθύνθηκαν προς τα γήπεδα με μια μπάλα ποδοσφαίρου στο χέρι, τα μικρότερα παιδιά έτρεξαν προς τις κούνιες και την τσουλήθρα της παιδικής χαράς και η Χριστίνα στάθηκε στη μέση της αυλής, για να απολαύσει τη ζέστη και το χάδι του ήλιου με τις φίλες της. Ακόμα και η δασκάλα έτρεξε να μιλήσει και να παίξει με τα παιδιά. Η Χριστίνα τη χαιρέτισε από μακριά κι εκείνη της χάρισε ένα τεράστιο χαμόγελο, όπως τότε, την πρώτη μέρα του σχολείου. Τα σύννεφα είχαν εξαφανιστεί από τον ουρανό,

Μετά από λίγο το

κουδούνι ξαναχτύπησε. Έπρεπε να συνεχιστεί το μάθημα. Τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς την πόρτα. Τότε όμως ένα παιδί της πρώτης τάξης φώναξε: «Παιδιά, παιδιά κοιτάξτε 'κει!» Όλα τα κεφάλια γύρισαν. Στον ορίζοντα, στην άκρη της πόλης, πάνω από δύο ψηλά κτίρια είχε σχηματιστεί ένα μεγάλο, πανέμορφο ουράνιο τόξο! Οι μαθητές, οι δάσκαλοι, ακόμα και ο διευθυντής έμειναν για ένα λεπτό ακίνητοι, για να το θαυμάσουν.

Ήταν η ώρα των μαθηματικών. Όμως όσο και να προσπαθούσε η δασκάλα να εξηγήσει τα κλάσματα, το μυαλό όλων των μαθητών ήταν στο επόμενο διάλειμμα. Ο Οκτώβρης τους είχε κάνει το χατίρι να ξαναφέρει τον ήλιο, έστω και για λίγο. Το φθινόπωρο δε φαινόταν πια τόσο μελαγχολικό. Η Χριστίνα γύρισε κλεφτά προς το παράθυρο να θαυμάσει ακόμα μια φορά το ουράνιο τόξο.

(Άκουσε το "Ουράνιο Τόξο" από την παιδική χορωδία του Σπύρου Λάμπρου)

%ouraniotoxo%

Αλέξανδρος Σαββόπουλος